

31992R2081

24.7.1992

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 208/1

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2081/92**z dnia 14 lipca 1992 r.****w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomicznego-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

produkcja, przetwarzanie i dystrybucja produktów rolnych oraz środków spożywczych odgrywa ważną rolę w gospodarce Wspólnoty;

w ramach dostosowania wspólnej polityki rolnej należy kłaść nacisk na zróżnicowanie produkcji w celu osiągnięcia lepszej równowagi pomiędzy popytem a podażą na rynkach; promocja produktów posiadających pewne cechy powinna przynosić znaczące korzyści dla rozwoju wsi, w szczególności obszarom mniej uprzywilejowanym lub obszarom odległym poprzez zwiększenie dochodów rolników i zatrzymywanie społeczności wiejskiej na tych obszarach;

ponadto zaobserwowano w ostatnich latach, iż konsumenci przedkładają jakość nad ilość. To zainteresowanie produktami ze szczególnymi cechami wyraża się w szczególności we wzrastającym popycie na produkty rolne lub środki spożywcze z możliwym do zidentyfikowania pochodzeniem geograficznym;

ze względu na dużą różnorodność produktów wprowadzanych na rynek i dużą ilość dostarczanych o nich informacji, konsumenci potrzebują jasnych i treściwych informacji o pochodzeniu produktów, w celu łatwiejszego dokonania wyboru.

znakowanie produktów rolnych i środków spożywczych podlega przepisom ogólnym określonym w dyrektywie 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków spożywczych ⁽⁴⁾; ze względu na ich specyficzny charakter należy przyjąć dodatkowe przepisy szczegółowe dla produktów rolnych i środków spożywczych z określonego obszaru geograficznego;

w trosce o ochronę produktów rolnych lub środków spożywczych, w przypadku których możliwa jest identyfikacja geograficznego pochodzenia pewne Państwa Członkowskie wprowadziły „rejestrowaną nazwę pochodzenia”; rozwinęły się one nie tylko ku zadowoleniu producentów, którzy w zamian za wysiłki na rzecz poprawy jakości uzyskali wyższe dochody, ale także konsumentów którzy mogą nabywać produkty wysokiej jakości mając gwarancję co do metody wytwarzania oraz pochodzenia;

jednakże w związku z różnorodnymi praktykami krajowymi dotyczącymi wdrażania chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych; konieczne jest stworzenie koncepcji wspólnotowej; ramy przepisów wspólnotowych w sprawie ochrony pozwoli na stworzenie oznaczeń geograficznych oraz nazw pochodzenia, ponieważ, stosując bardziej jednolite metody postępowania, przepisy takie zapewnią jednakowe warunki konkurencji dla producentów oznakowanych w taki sposób produktów i zwiększą wiarygodność takich produktów u konsumentów;

planowane przepisy powinny uwzględniać obecnie obowiązujące przepisy wspólnotowe dotyczących win i napojów spirytusowych, które zapewniają wyższy poziom ochrony;

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 6.2.1991, str. 9 i Dz.U. C 69 z 18.3.1992, str. 115.

⁽²⁾ Dz.U. C 326 z 16.12.1991, str. 35.

⁽³⁾ Dz.U. C 269 z 14.10.1991, str. 62.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 33 z 8.2.1979, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/72/EWG (Dz.U. L 42 z 15.2.1991, str. 27).

zakres stosowania niniejszego rozporządzenia jest ograniczony do pewnych produktów rolnych i środków spożywczych, dla których istnieje związek pomiędzy cechami produktu lub środka spożywczego a jego pochodzeniem geograficznym; zakres stosowania może jednakże być rozszerzony na inne produkty lub środki spożywcze;

w świetle istniejących praktyk zaleca się zdefiniowanie dwóch różnych kategorii oznaczeń geograficznych, mianowicie chronionych oznaczeń geograficznych i chronionych nazw pochodzenia;

produkty rolne lub środki spożywcze z takim znakiem muszą spełniać pewne warunki określone w opisie produktu;

aby mieć ochronę w każdym Państwie Członkowskim, oznaczenia geograficzne i nazwy pochodzenia muszą być zarejestrowane na szczeblu Wspólnoty; wpis do rejestru powinien również dostarczyć informacji jednostkom zajmującym się handlem i konsumentom;

procedura rejestracji powinna umożliwić każdej osobie zainteresowanej indywidualnie i bezpośrednio w Państwie Członkowskim dochodzić swoich praw w drodze zawiadomienia Komisji o swym sprzeciwie;

powinny istnieć procedury umożliwiające zmianę w opisie produktu po rejestracji w związku z postępem technicznym lub wycofaniem z rejestru oznaczenia geograficznego albo nazwy pochodzenia produktu rolnego, albo środka spożywczego, jeśli produkt ten lub środek spożywczy przestaje być zgodny z opisem, na podstawie której oznaczenie geograficzne lub nazwa pochodzenia zostały nadane;

należy umożliwić handel z państwami trzecimi oferującymi takie same gwarancje dotyczące wydawania i kontroli oznaczeń geograficznych lub nazw pochodzenia przyznanych na ich terytorium;

należy wprowadzić procedurę ścisłej współpracy pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Komitetu Regulacyjnego utworzonego w tym celu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie określa zasady ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych określonych w załączniku II do Traktatu produktów rolnych przeznaczonych do spożycia przez ludzi i środków spożywczych, o których mowa w zał. I do niniejszego rozporządzenia oraz produktów rolnych określonych w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Jednakże niniejsze rozporządzenie nie stosuje się do win lub napojów spirytusowych.

Załącznik I może być zmieniany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się nie naruszając innych przepisów szczególnych Wspólnoty.

3. Dyrektywa Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i uregulowań technicznych⁽¹⁾ nie ma zastosowania do nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych objętych niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 2

1. Ochrona oznaczeń pochodzenia i oznaczeń geograficznych produktów rolnych i artykułów spożywczych we Wspólnocie zostanie przyznana zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia:

a) „nazwa pochodzenia” oznacza nazwę regionu, konkretne miejsce lub w wyjątkowych przypadkach kraj, używaną do opisu produktu rolnego lub środka spożywczego:

— pochodzącego z tego regionu, konkretnego miejsca lub kraju, oraz

— którego jakość lub cechy charakterystyczne są głównie lub wyłącznie związane z tym szczególnym otoczeniem geograficznym i właściwymi dla niego czynnikami naturalnymi oraz ludzkimi i produkcja którego, przetwarzanie i przygotowywanie odbywa się na tym określonym obszarze geograficznym;

b) „oznaczenie geograficzne” oznacza nazwę regionu, konkretne miejsce lub w wyjątkowych przypadkach nazwę kraju, używaną do opisu produktu rolnego lub środka spożywczego:

— pochodzącego z tego regionu, konkretnego miejsca lub kraju, i

— posiadającego specyficzną jakość, cieszące się uznaniem i posiadające inne cechy przypisywane temu pochodzeniu geograficznemu oraz którego produkcja i/lub przetwarzanie, i/lub produkcja odbywa się na tym określonym obszarze geograficznym.

3. Niektóre tradycyjne geograficzne lub niegeograficzne nazwy określające produkt rolny lub środek spożywczy pochodzący z regionu lub konkretnego miejsca spełniające warunki, o których mowa w ust. 2 lit. a) myślnik drugi, są również uważane za nazwy pochodzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 109 z 26.4.1983, str. 8. Dyrektywa zmieniona ostatnio decyzją 90/230/EWG (Dz.U. L 128 z 18.5.1990, str. 15).

4. W drodze odstępstwa od art. 2 lit. a) pewne oznaczenia geograficzne są traktowane jako nazwy pochodzenia, gdy surowce dla danych produktów pochodzą z obszaru geograficznego większego lub różniącego się od obszaru przetwarzania pod warunkiem, że:

- obszar, w którym wytwarzane są surowce jest ograniczony,
- istnieją warunki specjalne dla produkcji surowców, oraz
- istnieją ustalenia, co do kontroli w celu zapewnienia stosowania tych warunków.

5. Do celów ust. 4 jedynie zwierzęta żywe, mięso i mleko mogą być uważane za surowce. Można zezwolić na wykorzystanie innych surowców zgodnie z procedurą określoną w art. 15.

6. Aby spełniać warunki przyznania odstępstwa określonego w ust. 4, określone oznaczenie może być uznane przez określone Państwo Członkowskie lub już zostało uznane za nazwę pochodzenia albo, jeśli nie ma takiej regulacji, odznacza się udowodnionym tradycyjnym charakterem oraz wyjątkową renomą i popularnością.

7. Aby spełniać warunki przyznania odstępstwa określonego w ust. 4, o którym mowa w ust. 4, wnioski o rejestrację muszą być złożone w ciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

1. Nazwy, które stały się nazwami rodzajowymi nie mogą być zarejestrowane.

Dla celów niniejszego rozporządzenia „nazwa, która stała się nazwą rodzajową” oznacza nazwę produktu rolnego lub środka spożywczego, która, pomimo że odnosi się do miejsca lub regionu, w którym produkt ten lub środek spożywczy był pierwotnie produkowany albo wprowadzany na rynek, stała się nazwą powszechną produktu rolnego lub środka spożywczego.

W celu ustalenia, czy nazwa stała się rodzajową, czy też nie, brane będą pod uwagę wszystkie czynniki, w szczególności:

- istniejąca sytuacja w Państwie Członkowskim, z którego nazwa pochodzi, a także na obszarach spożycia,
- istniejąca sytuacja w innych Państwach Członkowskich,
- odnośne przepisy prawa krajowego i przepisów Wspólnoty.

Gdy w wyniku zastosowania procedury określonej w art. 6 i 7, wniosek o rejestrację zostaje odrzucony, ponieważ nazwa stała się rodzajowa, Komisja opublikuje tę decyzję w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

2. Nazwa nie może zostać zarejestrowana jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, gdy nie pokrywa się z nazwą odmiany rośliny lub rasy zwierząt i w konsekwencji może wprowadzić w błąd konsumentów, co do prawdziwego pochodzenia produktu.

3. Przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia Rada, działając w oparciu o większość kwalifikowaną na wniosek Komisji, przygotowuje i opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* otwartą wskazującą listę nazw produktów rolnych lub środków spożywczych, które mieszczą się w zakresie niniejszego rozporządzenia i są uważane zgodnie z ust. 1 za nazwy rodzajowe i jako takie nie mogą być zarejestrowane na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

1. Aby produkt rolny lub środek spożywczy kwalifikował się do używania chronionej nazwy pochodzenia (ch.n.p.) lub chronionego oznaczenia geograficznego (ch.o.g.), musi być zgodny z opisem.

2. Opis produktu obejmuje przynajmniej:

- a) nazwę produktu rolnego lub środka spożywczego, w tym nazwę pochodzenia lub oznaczenie geograficzne;
- b) opis produktu rolnego lub środka spożywczego obejmujący surowce, w stosownych przypadkach, a także główne fizyczne, chemiczne, mikrobiologiczne i/lub organoleptyczne cechy charakterystyczne produktu lub środka spożywczego;
- c) definicję obszaru geograficznego, a w stosownych przypadkach, szczegóły wskazujące na spełnianie wymogów art. 2 ust. 4;
- d) dowody, że produkt rolny lub środek spożywczy pochodzi z obszaru geograficznego w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. a) lub b), w zależności od tego, który ma zastosowanie;
- e) opis metody uzyskiwania produktu rolnego lub środka spożywczego, a w stosownych przypadkach, oryginalne i niezmiennie metody lokalne;
- f) szczegóły, z których wynika związek ze środowiskiem geograficznym lub pochodzeniem geograficznym w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit a) lub b) w zależności od tego, który ma zastosowanie;
- g) szczegóły struktur ds. kontroli, o których mowa w art. 10;
- h) szczegóły oznakowania odnoszące się do znaku ch.n.p. lub ch.o.g. w zależności od tego, który ma zastosowanie, lub równoznaczne tradycyjne oznaczenia krajowe;
- i) wszelkie inne wymogi określone przez przepisy krajowe i/lub przepisy Wspólnoty.

Artykuł 5

1. Jedynie grupa lub, z zachowaniem pewnych warunków, które mają być określone zgodnie z procedurą przewidywaną w art. 15, osoba fizyczna lub prawna jest uprawniona do składania wniosku o rejestrację.

Do celów niniejszego artykułu „grupa” oznacza wszelkie stowarzyszenia, niezależnie od ich formy prawnej lub składu, producentów i/lub przetwórców tego samego produktu rolnego lub środka spożywczego. Inne zainteresowane strony mogą przyłączyć się do grupy.

2. Grupa albo osoba fizyczna lub prawna może składać wnioski o rejestrację jedynie w przypadku produktów rolnych lub środków spożywczych, które produkuje lub uzyskuje w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. a) lub b).

3. Wniosek o rejestrację będzie obejmować opis produktu, o którym mowa w art. 4.

4. Wniosek zostanie przekazany do Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się dany obszar geograficzny.

5. Państwo Członkowskie sprawdzi, czy wniosek jest uzasadniony i prześle wniosek, w tym opis produktu, o którym mowa w art. 4 i innych dokumentach, na jakich oparła swą decyzję, Komisji, jeśli uzna, iż spełnione zostały wymogi niniejszego rozporządzenia.

Jeśli wniosek dotyczy nazwy wskazującej obszar geograficzny mieszczący się również w innym Państwie Członkowskim, przed podjęciem decyzji należy zasięgnąć opinii tego Państwa Członkowskiego.

6. Państwa Członkowskie wprowadzą ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne konieczne do wdrożenia niniejszego artykułu.

Artykuł 6

1. W okresie sześciu miesięcy Komisja sprawdzi, w drodze oficjalnego dochodzenia, czy wniosek o rejestrację uwzględnia wszelkie dane, o których mowa w art. 4.

Komisja poinformuje zainteresowane Państwo Członkowskie o swych ustaleniach.

2. Jeśli, po uwzględnieniu przepisów ust. 1, Komisja dojdzie do wniosku, że nazwa kwalifikuje się do ochrony, to opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* nazwę i adres wnioskodawcy, nazwę produktu, główne punkty wniosku, odniesienia do przepisów krajowych dotyczących przygotowania, produkcji lub wytwarzania produktu oraz, jeśli jest to konieczne, uzasadnienie swej decyzji.

3. Jeśli nie przekazano Komisji oświadczenia o sprzeciwie zgodnie z art. 7, nazwa zostanie wpisana do rejestru prowadzonego przez Komisję zatytułowanego „Rejestr chronionych nazw pochodzenia oraz chronionych oznaczeń geograficznych”, które zawierają nazwy zainteresowanych grup i organów kontrolnych.

4. Komisja opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* następujące dane:

- nazwy wpisane do rejestru,
- poprawki do rejestru wprowadzane zgodnie z art. 9 i 11.

5. Jeśli w świetle dochodzenia, o którym mowa w ust. 1, Komisja dojdzie do wniosku, że nazwa nie kwalifikuje się do ochrony, to zadecyduje zgodnie z procedurą określoną w art. 15 o niepodejmowaniu publikacji, o której mowa w ust. 2 tego artykułu.

Przed opublikowaniem zgodnie z ust. 2 i 4 oraz rejestracją, o której mowa w ust. 3, Komisja może poprosić o opinię Komitetu, o którym mowa w art. 15.

Artykuł 7

1. W ciągu sześciu miesięcy od dnia opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, o którym mowa w art. 6 ust. 2, każde Państwo Członkowskie może zgłosić sprzeciw wobec rejestracji.

2. Właściwe władze Państw Członkowskich zagwarantują, że wszystkie osoby, które mogą wykazać uzasadniony interes ekonomiczny, będą miały wgląd do wniosku. Dodatkowo i stosownie do istniejącej sytuacji w Państwach Członkowskich, Państwa Członkowskie mogą udostępnić wniosek innym stronom, których zainteresowanie jest uzasadnione.

3. Każda osoba fizyczna lub prawna, której zainteresowanie jest prawnie uzasadnione może zgłosić sprzeciw wobec proponowanej rejestracji wysyłając odpowiednio uzasadnione oświadczenie do właściwych władz Państwa Członkowskiego, w którym ma siedzibę lub, w którym została utworzona. Właściwe władze podejmą konieczne środki w celu rozważenia tych uwag lub sprzeciwu w ustalonych terminach.

4. Oświadczenie sprzeciwu może być dopuszczone tylko wtedy, gdy:

- pokazuje, iż warunki, o których mowa w art. 2, nie są przestrzegane,
- pokazuje, że proponowana rejestracja nazwy zagraża istnieniu nazwie całkowicie lub częściowo identycznej albo znakowi handlowemu, albo istnieniu produktów, które w momencie publikacji niniejszego rozporządzenia w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* są obecne na rynku zgodnie z prawem, lub
- wskazuje cechy potwierdzające, że nazwa, o rejestrację, której się ubiegano jest nazwą rodzajową.

5. Zwróci się do zainteresowanych Państw Członkowskich, aby doszły ze sobą do porozumienia zgodnie ze swoimi wewnętrznymi procedurami w ciągu trzech miesięcy. Jeśli:

- a) porozumienie zostanie osiągnięte, to dane Państwa Członkowskie poinformują Komisję o wszystkich szczegółach, które umożliwiły porozumienie, a także opinię wnioskodawcy oraz zgłaszającego sprzeciw. Gdy nie dochodzi do zmiany informacji otrzymanej zgodnie z art. 6, Komisja będzie postępować zgodnie z art. 6 ust. 4. Jeśli wprowadzono zmianę, to ponownie zainicjuje procedurę określoną w art. 7;

- b) nie dojdzie do porozumienia, Komisja podejmie decyzję zgodnie z procedurą określoną w art. 15 z uwzględnieniem tradycyjnych rzetelnych praktyk i faktycznego ryzyka popełnienia pomyłki. Jeśli Komisja zadecyduje o kontynuowaniu rejestracji, to dokona publikacji zgodnie z art. 6 ust. 4.

Artykuł 8

Oznaczenia „ch.n.p.”, „ch.o.g.” lub równoważne tradycyjne znaki krajowe mogą pojawiać się tylko na produktach rolnych i środkach spożywczych, które spełniają wymogi niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 9

Zainteresowane Państwo Członkowskie może zażądać zmiany opisu produktu, w szczególności w celu uwzględnienia rozwoju nauki i techniki lub ponownego określenia obszaru geograficznego.

Procedura określona w art. 6 ma zastosowanie *mutatis mutandis*.

Komisja może jednakże zadecydować, zgodnie z procedurą określoną w art. 15, o niestosowaniu procedury art. 6 w przypadku nieznaczonej poprawki.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że nie później niż sześć miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia ustanowione zostaną organy kontrolne, które zagwarantują, iż produkty rolne i środki spożywcze noszące chronioną nazwę spełniają wymogi określone w opisie produktu.

2. Organy kontrolne mogą składać się z jednego lub więcej wyznaczonych urzędów ds. kontroli i/lub jednostek prywatnych zatwierdzonych w tym celu przez Państwo Członkowskie. Państwa Członkowskie przesyłają Komisji listy urzędów i/lub zatwierdzonych jednostek oraz ich uprawnienia. Komisja opublikuje te dane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

3. Wyznaczone urzędy ds. kontroli i/lub zatwierdzone jednostki prywatne muszą zapewnić odpowiednie gwarancje obiektywności i bezstronności dla wszystkich producentów lub przetwórców podlegających ich kontroli, a także będą miały stale do swej dyspozycji wykwalifikowany personel oraz środki niezbędne do przeprowadzenia kontroli produktów rolnych i środków spożywczych noszących chronioną nazwę.

Jeśli organy kontrolne korzystają z usług innego urzędu dla przeprowadzenia części kontroli, organ ten musi zapewnić takie same gwarancje. W takim przypadku wyznaczone urzędy ds. kontroli i/lub zatwierdzone prywatne jednostki będą jednak nadal odpowiedzialne wobec Państwa Członkowskiego za wszystkie kontrole.

Począwszy od dnia 1 stycznia 1998 r. jednostki kontrolne muszą spełniać wymogi określone w normie EN 45011 z dnia 26 czerwca 1989 r., aby mogły być zatwierdzone przez Państwa Członkowskie do celów niniejszego rozporządzenia.

4. Jeśli wyznaczony urząd ds. kontroli i/lub jednostka prywatna w Państwie Członkowskim stwierdzi, że produkt rolny lub środek spożywczy noszący chronione oznaczenie pochodzenia w tym Państwie Członkowskim nie spełnia kryteriów opisu, to podejmie niezbędne kroki na rzecz zapewnienia stosowania niniejszego rozporządzenia. Urząd ds. kontroli lub jednostka kontrolująca poinformują Państwo Członkowskie o środkach podjętych podczas przeprowadzania kontroli. Zainteresowane strony muszą być informowane o podejmowanych decyzjach.

5. Państwo Członkowskie musi wycofać swoje zatwierdzenie dla jednostki kontrolnej, gdy kryteria określone w ust. 2 i 3 nie są już spełniane. Poinformuje o tym Komisję, która opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* uaktualnioną listę zatwierdzonych jednostek.

6. Państwa Członkowskie podejmą konieczne środki w celu zapewnienia, że producent, który stosuje niniejsze rozporządzenie, ma dostęp do systemu kontroli.

7. Koszty kontroli określone w niniejszym rozporządzeniu będą ponoszone przez producentów wykorzystujących nazwę chronioną.

Artykuł 11

1. Każde Państwo Członkowskie może zgłosić, że warunek określony w opisie produktu rolnego lub środka spożywczego objętego nazwą chronioną nie został wypełniony.

2. Państwo Członkowskie, o którym mowa w ust. 1, przekaże swój zarzut zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu. Zainteresowane Państwo Członkowskie przeanalizuje postawiony mu zarzut i poinformuje Państwo Członkowskie o swych ustaleniach i podjętych przez siebie środkach.

3. W przypadku powtarzających się nieprawidłowości i niemożności osiągnięcia porozumienia przez zainteresowane Państwa Członkowskie, należy skierować do Komisji odpowiednio uzasadniony wniosek.

4. Komisja bada wniosek zasięgając opinii zainteresowanych Państw Członkowskich. W stosownych przypadkach, po przeprowadzeniu konsultacji z komitetem, o którym mowa w art. 15, Komisja podejmie niezbędne kroki. Mogą one obejmować także unieważnienie rejestracji.

Artykuł 12

1. Nie naruszając umów międzynarodowych niniejsze rozporządzenie może stosować się do produktów rolnych lub środków spożywczych pochodzących z państwa trzeciego pod warunkiem, że:

— państwo trzecie jest w stanie dać gwarancje identyczne lub równoważne z tymi, o których mowa w art. 4,

— zainteresowane państwo trzecie posiada rozwiązania kontrolne równoważne z rozwiązaniami określonymi w art. 10,

— zainteresowane państwo trzecie jest przygotowane do udzielenia ochrony równoważnej z ochroną istniejącą we Wspólnocie odpowiednim produktom rolnym lub środkom spożywczym pochodzącym ze Wspólnoty.

2. Jeśli chroniona nazwa stosowana w państwie trzecim jest taka sama jak chroniona nazwa stosowana przez Wspólnotę, rejestracja nastąpi z należytym uwzględnieniem lokalnych i tradycyjnych zwyczajów oraz rzeczywistego ryzyka pomylenia ich.

Zezwoli się na stosowanie takich nazw jedynie wtedy, gdy kraj pochodzenia produktu jest w sposób wyraźny i widoczny zaznaczony na etykiecie.

Artykuł 13

1. Zarejestrowane nazwy są chronione przed:

- a) wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniem w celach komercyjnych zarejestrowanej nazwy dla produktów nie objętych rejestracją o ile produkty te są porównywalne do produktów zarejestrowanych pod tą nazwą lub jeśli stosowanie nazwy narusza prestiż chronionej nazwy;
- b) każdym niezgodnym z prawem zawłaszczeniem, imitacją lub aluzją, jeśli nawet prawdziwe pochodzenie produktu jest zaznaczone lub chroniona nazwa została przetłumaczona, lub towarzyszy jej wyrażenie „w stylu”, „rodzaju”, „przy użyciu metody”, „tak jak produkowane w”, „imitacja” lub „podobne”;
- c) wszelkim innym fałszywym lub mylącym danym odnoszącym się do miejsca pochodzenia, właściwości lub podstawowych cech produktu na opakowaniu wewnętrznym lub zewnętrznym, w materiale reklamowym lub dokumentach odnoszących się do danego produktu oraz na opakowaniu produktu w pojemniku, mogącym przekazać fałszywe wrażenie co do jego pochodzenia;
- d) wszelkimi innymi praktykami mogącymi wprowadzić w błąd zainteresowanych co do prawdziwego pochodzenia produktu.

Gdy zarejestrowana nazwa zawiera w sobie nazwę produktu rolnego lub środka spożywczego, która jest uważana za nazwę rodzajową to zastosowanie nazwy ogólnej na właściwym produkcie rolnym lub środku spożywczym nie jest uważane za sprzeczne z ust. 1 lit. a) lub b).

2. Jednakże Państwa Członkowskie mogą utrzymać środki krajowe zezwalające na użycie wyrażenia, o których mowa w ust. 1 lit. b), na okres nie dłuższy niż pięć miesięcy od daty opublikowania niniejszego rozporządzenia pod warunkiem, że:

— produkty były legalnie wprowadzane na rynek przy użyciu takich wyrażenia w ciągu co najmniej pięciu lat przed datą opublikowania niniejszego rozporządzenia,

— etykieta wyraźnie wskazuje na rzeczywiste pochodzenie produktu.

Jednakże wyjątek ten nie może doprowadzić do nieograniczonego wprowadzania produktów na rynek Państwa Członkowskiego, w którym wyrażenia takie są zakazane.

3. Nazwy chronione nie mogą stać się nazwami rodzajowymi.

Artykuł 14

1. Gdy nazwa pochodzenia lub oznaczenia geograficznego są zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, wniosek o rejestrację znaku handlowego odnoszący się do jednego z przypadków określonych w art. 13 i w odniesieniu do tego samego rodzaju produktu spotka się z odmową o ile wniosek o rejestrację znaku handlowego został złożony przed datą opublikowania, o której mowa w art. 6 ust. 2.

Znaki handlowe zarejestrowane z naruszeniem ust.1 zostaną uznane za nieważne.

Niniejszy ustęp ma również zastosowanie w przypadku gdy wniosek o rejestrację znaku handlowego został złożony przed datą opublikowania wniosku o rejestrację, o którym mowa w art. 6 ust. 2 pod warunkiem, że publikacja ta ukazała się przed rejestracją znaku handlowego.

2. Przy zachowaniu prawa Wspólnoty stosowanie znaku handlowego odnoszącego się do jednego z przypadków określonych w art. 13, który został zarejestrowany w dobrej wierze przed datą złożenia wniosku o rejestrację nazwy pochodzenia lub oznaczeń geograficznych, może być kontynuowane pomimo rejestracji nazwy pochodzenia lub znaku geograficznego, gdy nie ma podstaw do unieważnienia lub wycofania znaku handlowego zgodnie z art. 3 ust.1 lit. c) i g) oraz art. 12 ust.2 lit. b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych⁽¹⁾.

3. Nie można zarejestrować nazwy+ pochodzenia ani oznaczenia geograficznego w przypadku gdy, biorąc pod uwagę prestiż, jakim się cieszy znak handlowy i stopień jego znajomości oraz okres czasu, w którym był używany, konsument mógłby być wprowadzony w błąd, co do prawdziwej tożsamości produktu.

Artykuł 15

Komisję wspiera komitet złożony z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 40, z 11.2.1989, str. 1. Dyrektywa zmieniona decyzją 92/10/EWG (Dz.U. L 6 z 11.1.1992, str. 35).

Przedstawiciel Komisji przedstawi komitetowi projekt środków, które mają być podjęte. Komitet wyda swą opinię na temat projektu w terminie, który może być określony przez przewodniczącego zgodnie z pilnością sprawy. Opinia zostanie wydana większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu przewidzianą w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana przyjmować na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie będą ważone w sposób określony przez ten artykuł. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmie zamierzone środki, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.

Jeżeli przewidywane środki nie są zgodnie z opinią komitetu lub, jeśli nie wydano opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek dotyczący środków, jakie mają zostać podjęte. Rada działa na podstawie większości kwalifikowanej.

Jeżeli po upływie terminu trzech miesięcy od daty przedłożenia sprawy Radzie nie podjęła ona żadnych działań, Komisja przyjmuje proponowane środki.

Artykuł 16

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozporządzenia zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 15.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 lipca 1992 r.

Artykuł 17

1. W ciągu sześciu miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Państwa Członkowskie poinformują Komisję, które swoje prawnie chronione nazwy lub, w tych państwach, gdzie nie ma systemu ochrony, które stały się nazwami zwyczajowymi w wyniku częstego stosowania, chcą zarejestrować zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Stosownie do procedury określonej w art. 15 Komisja rejestruje nazwy określone w ust. 1, które są zgodne z art. 2 i 4. Przepisy art. 7 nie mają zastosowania. Jednakże nazwy rodzajowe nie będą rejestrowane.

3. Państwa Członkowskie mogą utrzymywać ochronę krajową nazw, o których poinformowały zgodnie z ust. 1 do czasu podjęcia decyzji o rejestracji.

Artykuł 18

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwanaście miesięcy po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Środki spożywcze, w znaczeniu art. 1 ust.1

- Piwo,
- Naturalne wody mineralne i wody źródlane,
- Napoje wytwarzane z ekstraktów roślinnych,
- Chleb, ciasto, ciastka, wyroby cukiernicze, herbatniki i inne wyroby cukiernicze,
- Naturalne gumy i żywice.

ZAŁĄCZNIK II

Produkty rolne, w rozumieniu art. 1 ust. 1

- Siano,
- Olejki eteryczne.